

Om Döden

Av Anna Rosengren

Döden är inte slutet,
endast en horisont,
så långt som vi kan se härifrån.
Döden finns inte som enhet,
som bestämd form...
den sker hela tiden,
som en aspekt av allt,
en skugga som förstärker livets färger.
Döden är i varje utandning,
varje skymning.
Varje avslappnat tillstånd bär spår av död.
Tänk att den kan vara så njutbart vilsam.
Och så skrämmande medan vi dväljs i onyanserat fasthållande
vid livet, vid inandning och gryning,
som om vi värjde oss för natten och vilan.
Allt har sin tid.
Så även uppluckringen, upplösandet, avskedet, gränsdragningen,
tomheten och den totala avskalningen.
När den omfamnas och blir bekant är den välkommen och ljuv så
väl som livet.
Utandningen blir lika behaglig som inandningen.
De hör samman och återskapar varandra i ett heligt flöde.
Döden är en början,
det allra första skedet i en början,
tabula rasa,
det rena,
otrampad snö,
obrukad jord,
stilla orörd vattenyta,
tyst avvaktan.
Där i det släta o-aktiga kan det nya få ett djupare fäste.
Mjukt kan livet fästa på dödens ytor.
Så gör döden allting helt.